

APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 023510 11 Kž
Brčko, 10.11.2011. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić, kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević, kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog R.R. iz R., zbog krivičnih djela Bludne radnje iz člana 205. stav 2. u vezi sa stavom 1. i Protivpravno oduzimanje slobode iz člana 176. stav 1. u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca optuženog Jezdimira Spasojević, advokata iz Bijeljine, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 023510 10 K od 08.04.2011. godine, nakon sjednice vijeća, sa koje je bila isključena javnost, održane dana 10.11.2011. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Gojka Stjepanović, optuženog R.R. i branioca optuženog, Jezdimira Spasojević, donio je istog dana i javno objavio u prisustvu gore navedenih lica slijedeću:

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog R.R., Jezdimira Spasojević, advokata iz Bijeljine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 023510 10 K od 08.04.2011. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 023510 10 K od 08.04.2011. godine, optuženi R.R. iz R. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Bludne radnje iz člana 205. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ Bd BiH) za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci i krivično djelo Protivpravno oduzimanje slobode iz člana 176. stav 1. u vezi sa članom 54. KZ Bd BiH za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, pa je uz primjenu člana 54. stav 2. tačka b. KZ Bd BiH i člana 285. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP Bd BiH) osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci.

Istom presudom optuženi je oslobođen obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, te je određeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava suda, u skladu sa odredbom člana 188. stav 4. ZKP Bd BiH.

Na osnovu člana 198. stav 2. ZKP Bd BiH oštećena E.M. je sa odštetnim zahtjevom upućuna na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku izjavio branilac optuženog R.R., Jezdimir Spasojević, advokat iz Bijeljine (u daljem tekstu branilac optuženog) zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Međutim, iz sadržaja žalbe proizilazi da je ista uložena i zbog povrede Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz člana 297. stav 1. tačka k., budući da se ukazuje da je obrazloženje presude nejasno i nerazumljivo, kao i odluke o vrsti i visini kazne iz člana 300. ZKP Bd BiH. Na kraju žalbe branilac predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta BiH preinači prvostepenu presudu u korist optuženog i donese presudu kojom se isti oslobađa od optužbe ili istu ukine i vrati na ponovni postupak ili da optuženom preinači kaznu i izrekne uslovnu osudu.

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu Tužilaštvo) podnijelo je odgovor na žalbu branioca optuženog u kojem navodi da žalba nije osnovana ni po jednom od žalbenih osnova, te da je presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine pravilna i na zakonu zasnovana. Radi toga predlaže da u skladu sa članom 313. ZKP Bd BiH Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu branioca optuženog odbije u cijelosti kao neosnovanu i presudu Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine potvrdi.

Ovaj sud je zakazao sjednicu vijeća za dan 10.11.2011. godine sa koje je, nakon saslušanja stranaka, na osnovu člana 235. ZKP Bd BiH isključio javnost radi zaštite interesa maloljetne oštećene.

Branilac optuženog na sjednici vijeća je izjavio da u cijelosti ostaje kod izjavljene žalbe kao i prijedloga iz iste. Optuženi se pridružio navodima svog branioca.

Tužilac je izjavio da su u pismenoj formi dali odgovor na žalbu i da ne vide ni jedan žalbeni osnov, te predlaže da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine potvrdi.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u smislu člana 306. ZKP Bd BiH, odnosno u granicama žalbenih navoda i odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba branioca optuženog je neosnovana.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prigovara da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo, te da u konkretnom slučaju nisu ostvarena obilježja bića krivičnog djela Bludne radnje. Pravilno je prvostepeni sud, na osnovu dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu zaključio da je optuženi R.R., u vrijeme, na način i na mjestu kako je to opisano u izreci pobijane presude

počinio krivična djela za koje je optužen. Preduzetim radnjama ostvarena su obilježja i krivičnog djela Bludne radnje, a i krivičnog djela Protivpravno oduzimanje slobode. Činjenica da su radnje izvršenja, koje su kvalifikovane kao Bludne radnje, vremenski trajale veoma kratko, jer oštećena nije dozvoljavala da je optuženi dodiruje po intimnim dijelovima tijela, ne utiču na postojanje krivičnog djela Bludne radnje za koje je oglašen krivim. U konkretnom slučaju bitno je utvrđenje da je optuženi preduzeo radnju izvršenja na način da je oštećenu hvatao rukama za nogu iznad koljena i krivično djelo je svršeno izvršenjem bludne radnje, odnosno preduzimanjem radnji koje su kvalifikovane kao bludne radnje. Krivično djelo je svršeno izvršenjem bludne radnje koje se preduzimaju u cilju zadovoljavanja polnog nagona. Prema tome, dužina trajanja radnje koja ima obilježje krivičnog djela Bludne radnje potpuno je irelevantna za postojanje navedenog krivičnog djela. Takođe, bez značaja je sa aspekta postojanja krivičnog djela Bludne radnje da li je optuženi, s obzirom na kratkoću trajanja preduzete radnje, mogao i zadovoljiti svoj polni prohtjev, jer je primarno da je optuženi radnju izvršenja preduzeo, pa bez obzira na dužinu trajanja i da li je optuženi zadovoljio svoj polni nagon ostvareno je obilježje bića krivičnog djela Bludne radnje, a što i ovaj prigovor branioca optuženog čini neargumentovanim. Tokom dokaznog postupka kao nesporno je utvrđeno da je optuženi u cilju zadovoljenja seksualne pohote preduzeo radnju izvršenja i na to ukazuju izvedeni dokazi, pa je neprihvatljiv stav branioca optuženog da navedene radnje, pod uslovom i da su izvršene, ne bi predstavljale krivično djelo, nego eventualno realnu uvredu ili prekršaj protiv javnog reda i mira. Takva tvrdnja branioca optuženog je paušalna i nema uporište u izvedenim dokazima.

Što se tiče teoretskog razmatranja krivičnog djela Bludne radnje od strane branioca i pozivanje na određenu sudsku praksu, ovaj sud smatra da isto nije potrebno komentarisati, jer za istim nema razloga. Bitno je ukazati da je sudska praksa u potpunosti iskristalisala stavove u pogledu radnji koje imaju obilježje krivičnog djela Bludne radnje, a takvim se između ostalog smatraju hvatanje za polni organ, grljenje, ljubljenje, hvatanje po grudima i butinama i tako dalje, naravno, protiv volje osobe prema kojoj su te radnje i izvršene. Kada se pročita izreka odluke, a potom izanaliziraju svi izvedeni dokazi i izvrši ocjena istih, nije teško u radnjama optuženog prepoznati radnje koje su upravo navedene kao radnje izvršenja krivičnog djela Bludne radnje.

U obrazloženju odluke prvostepeni sud se osvrnuo i na oblik vinosti kao psihički odnos optuženog prema izvršenom krivičnom djelu, pa je pravilno zaključio da je optuženi krivično djelo Bludne radnje počinio sa direktnim umišljajem, a koji proizilazi iz preduzetih radnji od strane optuženog prilikom izvršenja navedenog krivičnog djela. Pravilno prvostepeni sud zaključuje da je optuženi dodirivao oštećenu rukama za nogu iznad koljena, te je pokušavao da je poljubi hvatajući je rukama za bradu u isključivoj namjeri da na taj način zadovolji svoju seksualnu pohotu. Optuženi navedene prilike radnju preduzima za direktnim umišljajem, a u namjeri da zadovolji svoju seksualnu pohotu, a o čemu prvostepeni sud daje prihvatljivo obrazloženje na strani sedam odluke.

Pravno je neodrživ stav branioca optuženog da je krivično djelo Protivpravno oduzimanje slobode iz člana 176. stav 1. KZ Bd BiH, za koje je optuženi takođe oglašen krivim, konzumirano radnjom izvršenja krivičnog djela

Bludne radnje. U konkretnom slučaju radi se o dva potpuno različita krivična djela sa posebno preduzetim radnjama kojima su ostvarena obilježja bića krivičnih djela, čija su obilježja određena zakonom, a niti je nužno da Bludnim radnjama prethodi Protivpravno oduzimanje slobode, pa je pravna konstrukcija koju branilac optuženog u žalbi predstavlja lišena svakog osnova. Prema tome, prvostepeni sud je pravilno zaključio da su radnjama optuženog ostvarena obilježja bića dva krivična djela, za koja mu se istovremeno sudi, pravilno je utvrdio kazne za oba krivična djela i potom izrekao jedinstvenu kaznu zatvora.

Nadalje, žalbom se ukazuje da je prvostepeni sud počinio i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka propisanu članom 297. stav 1. tačka k. ZKP Bd BiH, jer je po mišljenju branioca optuženog obrazloženje nejasno i nerazumljivo, te suprotno slovu i duhu Zakona o krivičnom postupku. Ovaj sud smatra da ne stoji ovaj žalbeni razlog branioca, jer obrazloženje odluke niti je nejasno, niti nerazumljivo. Naime, prvostepeni sud je nakon provedenog dokaznog postupka i ocjene svih provedenih dokaza, kako to na strani šestoj obrazloženja odluke navodi, cijeneći slobodno izvedene dokaze u smislu člana 15. ZKP Bd BiH, te cijeneći sve izvedene dokaze pojedinačno i u uzajamnoj vezi, kako je to propisano članom 281. ZKP Bd BiH, utvrdio da je optuženi počinio krivična djela za koja se tereti, jer su u radnjama optuženog ostvarena sva obilježja bića navedenih krivičnih djela.

Naprijed utvrđenom činjeničnom stanju opisanom u izreci prvostepene presude, prethodio je dokazni postupak tokom kojeg su izvedeni svi predloženi dokazi. Prvostepeni sud je naveo koji su dokazi provedeni, odnosno koji su svjedoci saslušani i ukazao na sadržaj iskaza tih svjedoka. Potom je prvostepeni sud dao obrazloženje zašto je prihvatio provedene dokaze i koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu provedenih, a prihvaćenih dokaza. O svemu tome prvostepeni sud je dao valjane i prihvatljive razloge koje u potpunosti prihvata i ovaj sud.

Prvostepeni sud je dao i ocjenu iskaza optuženog, isti posmatrao u vezi sa svim ostalim provedenim dokazima, te obrazložio zašto sud nije prihvatio iskaz optuženog, ocjenjujući da je isti dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti, a koje razloge je kao argumentovane prihvatio i ovaj sud. Odbrana optuženog, nasuprot Tužiocu, nije ponudila ni jedan relevantan dokaz koji bi išao u prilog odbrane, nego se ista zasniva na neargumentovanom negiranju izvršenja istih, a iz kojih razloga prvostepeni sud istu nije mogao ni prihvatiti.

Ovaj sud zaključuje da prvostepena presuda ne sadrži manjkavosti na koje se žalbom ukazuje, te da ista sadrži sve elemente kako je to i propisano članom 285. ZKP Bd BiH, što i ovaj prigovor branioca optuženog čini neosnovanim.

Nadalje, branilac navodi da je prvostepeni sud pogriješio kada je maloljetnost oštećene cijenio kao otežavajuću okolnosti pri odmjeravanju kazne, jer je riječ o kvalifikatornoj okolnosti, pa je na takav način povrijeđen zakon na štetu optuženog, jer je dvojako pogoršan njegov pravni položaj. Naprijed navedena konstatacija branioca optuženog je proizvoljna, jer iz obrazloženja odluke ne proizilazi tvrdnja branioca optuženog.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne optuženom, prvostepeni sud je razdvojio otežavajuće i olakšavajuće okolnosti kada je iste utvrđivao za počinjeno krivično djelo Bludne radnje i za počinjeno krivično djelo Protivpravno oduzimanje slobode, a o čemu prvostepeni sud govori na strani sedam obrazloženja odluke. Tako na strani optuženog kod krivičnog djela Protivpravno oduzimanje slobode, sud je pravilno utvrdio kao otežavajuću okolnost da je oštećena maloljetna osoba. Kao što iz obrazloženja odluke proizilazi, tu okolnost je prvostepeni sud cijenio na strani optuženog kod krivičnog djela Protivpravno oduzimanje slobode, a koja činjenica ne predstavlja kvalifikatornu okolnost kod navedenog krivičnog djela. Netačno branilac optuženog navodi da je kao otežavajuću okolnost na strani optuženog sud cijenio maloljetnost oštećene kod krivičnog djela Bludne radnje, kod kojih je kvalifikatorna okolnost ako je krivično djelo počinjeno prema maloljetnom licu. Prema tome da se zaključiti da je prvostepeni sud pravilno postupio kod utvrđivanja otežavajućih okolnosti na strani optuženog, a ne na način kako se to neosnovano žalbom ukazuje.

Ispitujući odluku o kazni u vezi žalbenog prigovora, ovaj sud zaključuje da je žalba i u tom dijelu neosnovana. Prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne, prvostepeni sud je u smislu člana 49. KZ Bd BiH (opšta pravila za odmjeravanje kazne), vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), pa je pravilno optuženom za počinjena krivična djela utvrdio kazne zatvora u navedenom trajanju, te je primjenom člana 54. ZKP Bd BiH izrekao jedinstveni kaznu zatvora u trajanju od 7 (sedam) mjeseci. Budući da je optuženi oglašen krivim za dva krivična djela, prvostepeni sud je na strani sedam obrazloženja odluke ukazao koje olakšavajuće, a koje otežavajuće okolnosti je cijenio na strani optuženog za krivično djelo Bludne radnje, a koje okolnosti kod krivičnog djela Protivpravno oduzimanje slobode, a na osnovu kojih okolnosti je optuženom izrekao jedinstvenu kaznu zatvora.

Ovaj sud je mišljenja da je izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od sedam mjeseci, ona vrsta i visina kazne koja u dovoljnoj mjeri odgovara društvenoj opasnosti počinjenih krivičnih djela, kao i stepenu ugroženosti zaštićenih dobara, to jest polne slobode i morala i slobode i prava čovjeka, a koja dobra su povrijeđena navedenim krivičnim djelima. Izrečenom kaznom zatvora će se po ocjeni ovog suda postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. KZ Bd BiH i to kako sa aspekta generalne, tako i sa aspekta specijalne prevencije. Prvostepeni sud je optuženom utvrdio kazne u granicama propisanim zakonom, jer je za krivično djelo Bludne radnje iz člana 205. KZ Bd BiH propisana kazna zatvora od šest mjeseci do pet godina, a za krivično djelo Protivpravno oduzimanje slobode iz člana 176. stav 1. KZ Bd BiH propisano da će se izvršilac kazniti novčanom kaznom ili kaznom zatvora do tri godine. Kada se uzmu u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje je sud utvrdio, kao i zakonom propisan minimum i maksimum kazne propisan za navedena krivična djela, ovaj sud je zaključio da se prvostepeni sud pravilno opredijelio za vrstu i visinu kazne, te se ne može prihvatiti stav odbrane da izrečena kazna predstavlja odmazdu prema optuženom.

Nije bilo mjesta izricanju uslovne osude, na šta je u žalbi pledirao branilac optuženog, jer ista ne bi bila adekvatna težini počinjenih krivičnih djela, niti bi se istom postigla svrha krivičnopravnih sankcija, propisana članom 7. KZ Bd BiH. Neadekvatna kazna ne bi efikasno zaštitila ugrožena zaštićena dobra, niti bi pružila bilo kakvu zaštitu i satisfakciju žrtvi krivičnog djela, odnosno oštećenoj.

Kako nisu postojali razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom, valjalo je, na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu branioca optuženog odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić